

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 455/2012-109

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza v konaní o sťažnostiach Daňového úradu Košice, Rozvojová 2, Košice, a Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, Vazovova 2, Bratislava, zastúpených Mgr. Zuzanou Tomkovou, Továrenská 480/60, Vlkanová, zamestnankyňou odboru právnych služieb Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 R 5/2011 a jeho uznesením zo 4. mája 2012 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Daňového úradu Košice na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 R 5/2011 a jeho uznesením zo 4. mája 2012 porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Košice I sp. zn. 26 R 5/2011 zo 4. mája 2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

3. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti Daňového úradu Košice n e v y h o v u j e .

4. S'ťažnosti Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2012 doručená s'ťažnosť Daňového úradu Košice, Rozvojová 2, Košice (ďalej len „daňový úrad“ alebo „s'ťažovateľ“), a 18. júla 2012 s'ťažnosť Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, Vazovova 2, Bratislava (ďalej len „finančné riaditeľstvo“, spolu ďalej len „s'ťažovatelia“), ktorou zhodne namietali porušenie základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 R 5/2011 a jeho uznesením zo 4. mája 2012.

Podľa názoru s'ťažovateľov k porušeniu označených práv malo dôjsť uznesením okresného súdu sp. zn. 26 R 5/2011 zo 4. mája 2012, ktorým potvrdil reštrukturalizačný plán spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „dlžník“), schválený na schôdzi konanej 19. apríla 2012 a súčasne ukončil reštrukturalizáciu dlžníka. S'ťažovatelia v tejto súvislosti uviedli, že „v právnej veci povolenej reštrukturalizácie o návrhu dlžníka: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]... na potvrdenie reštrukturalizačného plánu podáva Ústavnému súdu SR... s'ťažnosť proti Okresnému súdu Košice I, pretože sa domnieva, že Uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 4. 5. 2012, sp. zn. 26 R/5/2011, zverejneného v Obchodnom vestníku SR dňa 14. 5. 2012,

v právnej veci povolenej reštrukturalizácie o návrhu dlžníka [REDACTED] na potvrdenie reštrukturalizačného plánu, ktorým bol reštrukturalizačný plán dlžník [REDACTED] potvrdený a reštrukturalizácia ukončená... boli porušené jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa článku 47 ods. 3 Ústavy SR, práva na ochranu majetku podľa článku 20 Ústavy SR a článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

Čo sa týka procesnej spôsobilosti na podanie sťažnosti ústavnému súdu, sťažovatelia okrem iného uviedli, že „... poskytnutie Ústavou SR garantovanej ochrany účastníka konania nemôže byť viazané len na neštátne fyzické a právnické osoby, a podľa názoru sťažovateľa je potrebné takúto ochranu Ústavným súdom SR poskytnúť aj štátu, ktorý má v prípadoch súdnych konaní postavenie právnickej osoby a jeho postavenie účastníka konania nie je postavením vrchnostenským, ale musí mať rovnaké práva a povinnosti ako všetci ostatní účastníci súdneho konania...“.

K porušeniu základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 20 ústavy, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu sťažovatelia okrem iného uviedli, že okresný súd sa „vo svojom rozhodnutí... dostatočne nevysporiadal so svojou povinnosťou posúdiť súlad reštrukturalizačného plánu so spoločným záujmom veriteľov, ktorý by... mal v sebe zahŕňať aj právo na rovnaké postavenie účastníkov reštrukturalizačného konania vyplývajúce z článku 47 ods. 3 Ústavy SR a zároveň z ustanovenia § 6 ZKR, podľa ktorého zvýhodňovanie niektorých veriteľov je neprípustné a veritelia s rovnakými právami majú pri riešení úpadku dlžníka rovnaké postavenie (všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi rovní)“. Podľa názoru sťažovateľov je preto zrejmé, že v danom prípade „došlo v celom procese reštrukturalizácie k zvýhodneniu len určitej skupiny veriteľov – akcionárov príjemcu štátnej pomoci a ich záujem a pohľad na výhodnosť reštrukturalizačného plánu bol jediným kritériom pre rozhodovanie súdu. Takýmto postupom súdu došlo k porušeniu práva na ochranu majetku SR ako aj k porušeniu princípu rovnakého postavenia účastníkov konania.“.

K porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľa uviedli, že jeho *„Obsahom... je aj právo účastníka konania... na rozhodnutie, ktorého dôvody vydania sú zjavné a zreteľné a založené na nestrannom posúdení predmetu konania v súlade so všetkými všeobecne záväznými právnymi predpismi...“*. Napriek tomu, že v reštrukturalizačnom konaní bola uplatnená požiadavka daňového úradu podľa európskeho práva, sa okresný súd vo svojom rozhodnutí riadne nevysporiadal so všetkými podmienkami potvrdenia reštrukturalizačného plánu, *„nerespektujúc prednosť komunitárneho práva pred vnútroštátnym právnym poriadkom...“*.

Pokiaľ ide o výklad ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o reštrukturalizácii“) okresným súdom, sťažovateľa takisto poukázali na skutočnosť, že *„Ústavne konformný výklad ustanovení ZKR... musí zohľadňovať povinnosť určenú Slovenskej republike v rozhodnutí Komisie v súlade s príslušnými normami EÚ a judikatúrou ESD v nadväznosti na článok čl. 1 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého SR dodržiava a uznáva svoje medzinárodné záväzky a s čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého majú právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie prednosť pred zákonmi SR ako aj princípov právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej.“*.

Na základe uvedeného sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd po prijatí sťažností na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 R/5/2011 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na rovnosť účastníkov konania podľa článku 47 ods. 3 Ústavy SR a právo na ochranu majetku sťažovateľa podľa článku 20 Ústavy SR a článku 1 ods. 1 Dodatkového protokolu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Okresného súdu Košice I sp. zn. 26 R/5/2011 zo dňa 4. 5. 2012 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.“

Sťažovatelia zároveň navrhli, aby ústavný súd rozhodol aj o odložení vykonateľnosti uznesenia okresného súdu sp. zn. 26 R 5/2011 zo 4. mája 2012 až do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, a taktiež, aby sa neriadil poradím doručenia ústavnej sťažnosti a rozhodol o nej prednostne „v súlade s naliehavosťou veci vyplývajúcej z rozhodnutia Komisie o povinnosti Slovenskej republiky vymôcť nezákonne poskytnutú štátnu pomoc okamžite a rýchlo“.

Uznesením č. k. II. ÚS 455/2012-30 z 18. októbra 2012 ústavný súd sťažnosti sťažovateľov spojil na spoločné konanie, prijal ich na ďalšie konanie a odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu č. k. 26 R 5/2011-2072 zo 4. mája 2012 podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Po prijatí sťažností na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti a zároveň oznámil, či trvá na ústnom pojednávaní vo veci. Predseda okresného súdu sa k sťažnostiam vyjadril v prípise sp. zn. 1 SprV 459/2012 z 12. novembra 2012, v ktorom poukázal na doterajší priebeh napadnutého konania, pričom uviedol:

„Nakoľko dospel súd k záveru, že neboli podstatným spôsobom porušené ustanovenia ZKR týkajúce sa náležitostí reštrukturalizačného plánu, postupe pri jeho príprave, hlasovaní o tomto pláne a ani iné ustanovenia týkajúce sa reštrukturalizačného plánu spôsobom, ktorý by mal nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov reštrukturalizačného plánu, nebolo súdom zistené, že by prijatie tohto plánu bolo dosiahnuté podvodným konaním alebo poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu, ani to, že by bol reštrukturalizačný plán v podstatnom rozpore so spoločnými záujmami veriteľov, súd uznesením zo dňa 04. 05. 2012 č. k. 26 R/5/2011-2072 potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka a ukončil reštrukturalizáciu dlžníka –

Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 05. 2012.

Dňa 11. 05. 2012 spoločnosť

podali návrh

na zamietnutie reštrukturalizačného plánu v znení prijatom na schvaľovacej schôdzi dňa 19. 04. 2012.

Okresný súd Košice I uvedený návrh spoločnosti [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] predložil Krajskému súdu Košice na rozhodnutie.

Krajský súd Košice uznesením zo dňa 21. 06. 2012 č. k. 3 CoKR/9/2012-2107 odvolanie spoločnosti [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Okresného súdu Košice I zo dňa 04. 05. 2012... odmietol...

Na základ uvedeného sa Okresný súd Košice I nestotožňuje so sťažnosťami sťažovateľov, a to s poukazom na skutočnosť, že v prípade pripustenia správnosti argumentácie sťažovateľov vo vzťahu k zabezpečeniu vymožitelnosti ich právnych nárokov v celom rozsahu, by nepochybne došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov reštrukturalizačného a rovnako aj k porušeniu práv na ochranu majetku ostatných účastníkov reštrukturalizačného konania. “

Predseda okresného súdu zároveň ústavnému súdu oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci.

Vyjadrenie okresného súdu zaslal ústavný súd na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska zástupkyňi sťažovateľov a zároveň ju vyzval, aby sa vyjadrila, či trvá na tom, aby sa vo veci sťažovateľov konalo ústne pojednávanie. Zástupkyňa sťažovateľov k vyjadreniu okresného súdu uviedla:

„Z uvedeným záverom Okresného súdu Košice I. sťažovatelia nemôžu súhlasiť. Pokiaľ sa ako determinant určujúci spoločný záujem veriteľov uplatňuje maximalizácia uspokojenia pohľadávok všetkých veriteľov pri spravodlivom usporiadaní vzťahov všetkých veriteľov s dlžníkom v reštrukturalizačnom konaní, nie je možné považovať uspokojenie pohľadávok aj keď väčšiny (ale majetkovo bezvýznamnej menšiny) veriteľov dosiahnutej v dôsledku popretia pohľadávky s najvyššou hodnotou za dodržanie zásady rovnosti účastníkov reštrukturalizačného konania. Najmä ak prihliadneme na skutočnosti uvedené v podaných sťažnostiach, že na popretie prihlásenej pohľadávky Daňového úradu Košice, ktorá bola rozhodujúca pre posúdenie predĺženia dlžníka pre účely povolenia reštrukturalizácie, neboli dané zákonom stanovené dôvody. Zároveň tým bola Daňovému

úradu Košice odňatá možnosť uplatňovania jeho ďalších veriteľských oprávnení v rámci prebiehajúceho reštrukturalizačného konania.

Je teda nepochybne zrejmé, že v danom prípade došlo v celom procese reštrukturalizácie k zvýhodneniu len určitej skupiny veriteľov – akcionárov dlžníka, ktorých záujem a pohľad na výhodnosť reštrukturalizačného plánu bol jediným kritériom pre rozhodovanie súdu.“

Zástupkyňa sťažovateľov súčasne ústavnému súdu oznámila, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Dňa 31. januára 2013 bol ústavnému súdu doručený návrh dlžníka na prerušenie konania a vstup vedľajšieho účastníka do konania.

O návrhu dlžníka rozhodol ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 455/2012-53 zo 7. februára 2013 tak, že ho odmietol.

Ústavný súd následne zaslal dlžníkovi ako dotknutej osobe sťažnosti sťažovateľov, uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 455/2012-30 z 18. októbra 2012, vyjadrenie okresného súdu z 12. novembra 2012 a vyjadrenie zástupkyne sťažovateľov z 13. decembra 2012.

Dlžník zaslal 17. apríla 2013 ústavnému súdu „*Vyjadrenie dotknutej osoby k prijatým sťažnostiam*“, v ktorom poukázal na to, že ústavný súd prijal sťažnosti osôb, ktoré tieto sťažnosti nepodali, pretože v sťažnostiach sú sťažovatelia označení ako „*Slovenská republika – Daňový úrad Košice*“ a „*Slovenská republika – Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky*“, pričom v uznesení o prijatí sú sťažovatelia označení ako „*Daňový úrad Košice... a Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky*“. Okrem toho argumentoval

tým, že finančné riaditeľstvo nebolo účastníkom reštrukturalizačného konania a neprihlásilo si žiadnu pohľadávku.

Dlžník v súvislosti s aktívnou vecnou legitimačiou sťažovateľov poukázal tiež na to, že sťažovatelia sú orgánmi štátu, ktorým ústava nepriznáva právo namietať pred ústavným súdom porušenie ich základných práv a slobôd. Na podporu svojej argumentácie poukázal na závery ústavného súdu v uznesení sp. zn. II. ÚS 87/09 z 24. februára 2009.

Podľa dlžníka z okolností prípadu je zrejmé, že daňový úrad si plnil „*verejnoprávnu povinnosť uloženú rozhodnutím Komisie... uplatňoval svoju obmedzenú spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania..., ktorá vyplýva z § 5 ods. 6 zákona č. 479/2009 Z. z. o daňových orgánoch... len v rámci svojej pôsobnosti určenej zákonom. A contrario daňové úrady ani nemajú spôsobilosť byť účastníkom konania vo veciach, ktoré nepatria do ich zákonom vymedzenej právomoci a pôsobnosti, teda mimo rámca plnenia úloh verejného záujmu... nekonal v rámci svojho slobodného priestoru a neprejavoval svoju slobodnú vôľu, ale konal na základe rozhodnutia Komisie a na základe Nariadenia Rady (ES) č. 659/1999... bol povinný informovať Komisiu o opatreniach vykonaných na splnenie povinnosti uvedenej v rozhodnutí Komisie.*“. Z týchto skutočností vyplýva, že daňový úrad „*vykonával vrchnostenskú právomoc štátu a vystupoval ako nositeľ verejných úloh, čo vylučuje, aby bol zároveň nositeľom základných ľudských práv, ktorých ochrany by sa mohol domáhať v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pred ústavným súdom*“.

Dlžník vo svojom vyjadrení poukázal tiež na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) z 24. 1. 2013 vo veci C-73/11 P, ktorým bol zrušený rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie zo 7. 12. 2010 vo veci T-11/07, ktorým tento zamietol žalobu dlžníka o vyhlásenie neplatnosti rozhodnutia Komisie 2007/254/ES zo 7. júna 2006 C 25/05 (ex NN 21/05). Podľa dlžníka predmetné rozhodnutie naznačuje, že rozhodnutie Komisie môže byť zrušené v ďalšom konaní pred Všeobecným súdom Európskej únie, čím by odpadol právny dôvod vzniku pohľadávky daňového úradu.

Dlžník tiež namietal, že rozhodujúca časť argumentácie sťažovateľov nebola uplatnená v reštrukturalizačnom konaní, kde by sa ňou mohli zaoberať veriteľský výbor, schvaľovacia schôdza a okresný súd. Zo zápisnice zo zasadnutia veriteľského výboru 22. marca 2012 vyplýva, že predseda veriteľského výboru vyzval všetkých veriteľov, aby pripomienky k návrhu reštrukturalizačného plánu predložili do 28. marca 2012. Daňový úrad svoje vyjadrenie, ktoré neobsahuje námietky zodpovedajúce ústavnoprávnej argumentácii v sťažnostiach, predložil až 29. marca 2012. Týmto daňový úrad „*znemožnil, aby sa s ňou (teda ústavnoprávnou argumentáciou, pozn.) v záujme riadneho a presvedčivého odôvodnenia uznesenia o potvrdení plánu vysporiadal okresný súd*“, a týmto tiež postavil ústavný súd „*do pozície prvoinštančného súdu*“. Ústavný súd preto nemá právomoc rozhodovať o týchto námietkach, pričom je irelevantné, že sťažovatelia sú „*telesá štátu*“.

Dlžník k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že okresný súd „*dal všetkým účastníkom reštrukturalizačného konania (teda aj daňovému úradu) jasnú, zrozumiteľnú a primerane odôvodnenú odpoveď prečo rozhodol tak, že reštrukturalizačný plán dotknutej osoby potvrdil a rozhodol o skončení reštrukturalizácie. Vysporiadal sa pritom so všetkými relevantnými ustanoveniami zákona o konkurze a reštrukturalizácii (ZKR), pričom celkom logicky nemohol reagovať na sťažnostnú argumentáciu daňového úradu, keďže tento popretý veriteľ ju v reštrukturalizačnom konaní ani pred správcom, a ani pred okresným súdom neuplatnil...*“.

Dlžník tiež uviedol, že postupom okresného súdu nedošlo k porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, keďže daňový úrad dostal primeranú príležitosť na uplatnenie svojich procesných práv a povinností.

„*Miera uspokojenia zabezpečených veriteľov (akcionárov dotknutej osoby) bola vyššia z dôvodu nespornosti ich pohľadávok. Naopak, miera uspokojenia prihlásenej pohľadávky daňového úradu bola v reštrukturalizačnom pláne nižšia z dôvodu, že táto bola v celom rozsahu správcom popretá... Naopak, ako správne uvádza okresný súd vo vyjadrení k sťažnostiam, až pripustenie správnosti argumentácie daňového úradu o 100 % uspokojení*

popretej pohľadávky daňového úradu s vylúčením akéhokoľvek uspokojenia ostatných veriteľov, by zakladalo porušenie označeného práva u týchto ostatných účastníkov.“

K porušeniu základného práva podľa čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu dlžník uviedol, že nikdy neuznal žiadnu pohľadávku na vrátenie „údajnej štátnej pomoci. Jediná pohľadávky daňového úradu voči dotknutej osobe bola daňová pohľadávka vo výške cca 416 mil. Sk, ktorá bola odpísaná právoplatným rozhodnutím samotného daňového úradu ešte v roku 2005 na základe právoplatného uznesenia o potvrdení vyrovnania...“.

Dňa 9. apríla 2013 bolo ústavnému súdu doručené podanie dozorného správcu dlžníka [REDACTED] (ďalej len „správca“), v ktorom navrhol, aby ústavný súd povolil jeho vstup do konania o sťažnostiach sťažovateľov ako vedľajšieho účastníka.

O návrhu správcu rozhodol ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 455/2012-67 z 30. apríla 2013 tak, že ho odmietol.

Dlžník v podaní doručenom ústavnému súdu 7. júna 2013 namietal predpojatosť sudcu II. senátu ústavného súdu Lajosa Mészarosa, vychádzajúc so záverov, ktoré tento sudca vyslovil vo svojom odlišnom stanovisku z 12. decembra 2012 k nálezu pléna ústavného súdu vo veci sp. zn. PL. ÚS 115/2011.

Sudca II. senátu ústavného súdu Lajos Mészáros vo svojom vyjadrení k námietke predpojatosti dlžníka navrhol na túto námietku neprihliadnuť vzhľadom na to, že dlžník ako dotknutá osoba nie je účastníkom konania so všetkými jej procesnými právami a povinnosťami, preto nemá ani procesné právo odmietnuť sudcu pre jeho predpojatosť.

Napriek stanovisku sudcu II. senátu ústavného súdu Lajosa Mészarosa ústavný súd považoval za vhodné, aby o námietke predpojatosti dlžníka rozhodol iný senát ústavného súdu postupom podľa § 28 ods. 3 zákona o ústavnom súde. O námietke predpojatosti rozhodoval na základe relevantného rozvrhu práce III. senát ústavného súdu, ktorý rozhodol

uznesením č. k. III. ÚS 278/2015-18 z 9. júna 2015 tak, že sudca II. senátu ústavného súdu Lajos Meszáros nie je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 455/2012.

Podaním doručeným ústavnému súdu 21. novembra 2013 doplnil dlžník svoje vyjadrenie k sťažnostiam sťažovateľov. V predmetnom podaní poukázal na rozhodnutie Komisie zo 16. októbra 2013 o štátnej pomoci č. SA.18211 (C 25/2005) (ex NN 21/2005) poskytnutej Slovenskou republikou v prospech [REDAKOVANÉ], ktorým bolo rozhodnuté o zrušení rozhodnutia Komisie 2007/254/ES zo 7. júna 2006 vo veci C 25/2005 (ex NN 21/2005) a tiež o tom, že štátna pomoc, ktorú Slovenská republika poskytla v prospech spoločnosti [REDAKOVANÉ], vo výške 416 515 990 Sk, nie je zlučiteľná s vnútorným trhom.

Dlžník uviedol, že s výrokom predmetného rozhodnutia Komisie zo 16. októbra 2013 nesúhlasí a má v úmysle podať žalobu o neplatnosť tohto rozhodnutia. Poukázal však na to, že rozhodnutie Komisie zo 16. októbra 2013 má vplyv na konanie o sťažnostiach sťažovateľov.

„Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v dôsledku zrušenia rozhodnutia Komisie 2007/254/ES zo 7. júna 2006 vo veci C 25/2005 (ex NN 21/2005) odpadol právny dôvod vzniku pohľadávky, ktorú si sťažovateľ Daňový úrad Košice prihlásil prihláškou č. 1 do reštrukturalizačného konania na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 26 R/5/2011.

Zrušením predmetného rozhodnutia Komisie došlo k tomu, že pohľadávka sťažovateľa, ktorá bola prihlásená prihláškou do reštrukturalizácie dlžníka neexistuje a v dôsledku uvedeného je vyvrátená celá sťažnostná argumentácia sťažovateľov.“

Podaním doručeným ústavnému súdu 28. mája 2015 doplnil dlžník svoje vyjadrenie k sťažnostiam sťažovateľov. Vo svojom podaní opakovane poukázal na to, že rozhodnutie Komisie zo 7. júna 2006 bolo zrušené rozhodnutím Komisie zo 16. októbra 2013. Podľa dlžníka zrušením predmetného rozhodnutia Komisie „*odpadol právny dôvod vzniku pohľadávky, ktorú si sťažovateľ Daňový úrad Košice prihlásil prihláškou... pohľadávka sťažovateľa... neexistuje, v dôsledku čoho je vyvrátená celá sťažnostná argumentácia*

sťažovateľov“. Dlžník poukázal na rozsudok č. k. 31 Cbi 3/2012-438 z 18. decembra 2014, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľa – daňového úradu na určenie, že je veriteľom pohľadávky uplatnenej prihláškou zo 4. novembra 2011. O odvolaniach proti tomuto rozsudku rozhoduje Krajský súd v Košiciach. Dlžník tiež uviedol, že sťažovateľ – daňový úrad žiadal okresný súd o pripustenie zmeny návrhu, takže tento súd rozhodoval „o právnom dôvode, výške a vymáhateľnosti pohľadávky z titulu rozhodnutia Komisie zo 16. 10. 2013... Súd prvého stupňa celkom správne takúto zmenu návrhu na začatie konania nepripustil, keďže v zmysle § 124 ods. 4 ZKR... v žalobe sa veriteľ môže domáhať najviac toho, čo uviedol v prihláške.“.

Dlžník vo svojom podaní uviedol, že proti rozhodnutiu Komisie zo 16. októbra 2013 podal žalobu o jej neplatnosť „na Všeobecnom súde Európskej únie, ktorej výsledkom môže byť zrušenie tohto exekučného titulu“, pričom konanie o tejto žalobe je vedené pod sp. zn. T-103/14. Dlžník tiež uviedol, že rozhodnutie Komisie zo 16. októbra 2013 je priamym exekučným titulom. Na vymoženie sumy priznanej v rozhodnutí Komisie zo 16. októbra 2013 prebieha proti dlžníkovi exekučné konanie. Okresný súd Malacky (ďalej len „exekučný súd“) rozhodol uznesením č. k. 23 Er 9188/2013-128 z 2. septembra 2014 tak, že povolil odklad exekúcie do právoplatnosti rozhodnutia Všeobecného súdu Európskej únie vo veci sp. zn. T 103/14.

Podaním doručeným ústavnému súdu 29. júla 2015 doplnil dlžník svoje vyjadrenie k sťažnostiam sťažovateľov a uviedol, že vo veci vedenej na Všeobecnom súde Európskej únie pod sp. zn. T-103/14, „ktorej predmetom je žaloba spoločnosti [REDAKOVANÉ] proti Komisii o neplatnosť jej rozhodnutia zo 16. 10. 2013, bol nariadený termín ústneho pojednávania na 8. 9. 2015...“.

Podaním doručeným ústavnému súdu 25. novembra 2015 dlžník uviedol, že 8. septembra 2015 sa uskutočnilo pojednávanie na Všeobecnom súde Európskej únie, „pričom strany prezentovali svoje postoje a návrhy. Na predmetnom pojednávaní však nebolo vyhlásené rozhodnutie vo veci samej, pričom toto spoločnosť [REDAKOVANÉ] očakáva najskôr na prelome rokov 2015/2016.“

Napokon v tejto súvislosti možno poukázať aj na predchádzajúce konanie na Všeobecnom súde EÚ, ktorého predmetom bola žaloba spoločnosti [REDACTED] na zrušenie Rozhodnutia Komisie 2007/254/ES zo 7. júna 2006 vo veci C 25/2005 (ex NN 21/2005). Ústne pojednávanie sa v tejto veci konalo 14. 10. 2009, avšak rozsudok T-11/07 bol vyhlásený až 7. 12. 2010.“.

Následne dlžník vo svojom podaní uviedol argumentáciu, ktorou prezentoval svoj právny názor na vzájomný vzťah konania pred Všeobecným súdom Európskej únie a konania o sťažnostiach sťažovateľov pred ústavným súdom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o prijatých sťažnostiach vychádzal zo zistenia, že sťažovateľ – daňový úrad podal 17. decembra 2013 na exekučnom súde návrh na vykonanie exekúcie proti dlžníkovi na základe exekučného titulu podľa zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej pomoci“) – rozhodnutia Komisie ES zo 16. októbra 2013 o štátnej pomoci č. SA 18211 (C 25/2005) (ex NN 21/2005). Konanie o tomto návrhu je vedené na exekučnom súde pod sp. zn. 23 Er 9188/2013 s tým, že exekučný súd povolil odklad exekúcie.

Rovnako tak ústavný súd zistil, že uznesením č. k. III. ÚS 638/2014-20 zo 4. novembra 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť dlžníka, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 M Obdo 7/2011 z 11. decembra 2013. Najvyšší súd predmetným uznesením zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Cob 155/2007-186 z 21. apríla 2008 a rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 34 Cb 338/2006-85 zo 6. júla 2007 a konanie zastavil. V odôvodnení svojho uznesenia najvyšší súd poukázal na rozhodnutie Komisie zo 7. júna 2006 o štátnej pomoci C 25/2005 (ex NN 21/2005), v ktorom táto vyslovila, že štátna pomoc poskytnutá Slovenskou republikou nie je zlučiteľná so spoločným trhom. Konštatoval tiež, že prvostupňový súd nerešpektoval ustanovenia komunitárneho práva, ako ani znenie § 26 ods. 1 a 2 zákona o štátnej pomoci a nápravu neuskutočnil ani odvolací súd, preto konajúce súdy vec po právnej stránke nesprávne posúdili [§ 243f ods. 1 písm. c) Občianskeho

súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)]. Najvyšší súd ako dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa zrušil a podľa § 156 zákona o reštrukturalizácii konanie zastavil.

Ústavný súd následne nálezom č. k. III. ÚS 638/2014-35 z 10. februára 2015 rozhodol, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Obdo 7/2011 z 11. decembra 2013 bolo porušené základné právo dlžníka podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd uznesenie najvyššieho súdu z 11. decembra 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd v náleze z 10. februára 2015 dospel k záveru, že *„odôvodnenie napadnutého uznesenia nekorešponduje s jeho výrokom...“*, a tiež že *„odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je nedostatočné, keďže najvyšší súd sa vôbec nevysporiadal s touto novovzniknutou situáciou (existenciou novšieho rozhodnutia Komisie, pozn.), ktorá podľa názoru ústavného súdu je podstatná pre rozhodnutie najvyššieho súdu o mimoriadnom dovolaní“*.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

1. K namietanému porušeniu základných práv finančného riaditeľstva podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu

Pre posúdenie namietaného porušenia označených práv podľa ústavy, podľa dohovoru a podľa dodatkového protokolu je potrebné dôsledne rozlišovať medzi uvedenými sťažovateľmi.

Ústavný súd už uviedol (II. ÚS 501/2010), že účelom konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v zásade ochrana súkromnej sféry fyzických osôb a právnických osôb pred verejnou mocou a s tým previazané presadzovanie ochrany a rešpektu k ľudským slobodám na všetkých orgánoch verejnej moci. Verejná moc je teda povinná rešpektovať a chrániť ľudské práva, pričom obsah tejto povinnosti je podmienený charakterom jednotlivých základných práv. Nositeľ základného práva je takto determinovaný oblasťou ochrany, ktorú má dané základné právo zaručovať. Existujú základné práva, ktoré prislúchajú každej ľudskej bytosti, práva, ktoré prislúchajú len štátnym občanom, alebo práva, ktorých nositeľom môže byť len cudzinec. Právnickým osobám prislúchajú len také práva, ktoré sú zlučiteľné s ich povahou právnickej osoby. Štát, ani keď vystupuje v pozícii právnickej osoby, tak v zásade nie je nositeľom základných práv (II. ÚS 80/09, II. ÚS 87/09). Ústavný súd vykladá jeho prípadné postavenie ako sťažovateľa prísne reštriktívne. V prerokovávanej veci vystupuje štát ako nositeľ procesného základného práva, ktorého porušenie namieta a ktorého môže byť v okolnostiach danej veci nositeľom (porovnaj tiež rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1052/10 a sp. zn. I. ÚS 1744/10).

Sťažnosti sťažovateľov sú z obsahového hľadiska prakticky identické. Z ich argumentácie je zrejmé, že svoju aktívnu vecnú legitimáciu na podanie sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy odvodzujú zo svojho hmotnoprávneho postavenia ako poskytovateľov štátnej pomoci podľa zákona o štátnej pomoci.

Ústavný súd, vychádzajúc z reštriktívneho prístupu pri vymedzení štátu ako sťažovateľa v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, za rozhodujúce kritérium preto z tohto hľadiska považoval to, ktorý zo sťažovateľov reálne vystupoval ako účastník konania v napadnutom reštrukturalizačnom konaní a ktorý bol teda skutočným nositeľom procesných práv a povinností v tomto konaní.

Zo záhlavia napadnutého uznesenia okresného súdu zo 4. mája 2012 vyplýva, že účastníkom konania bol sťažovateľ – daňový úrad.

Na tomto základe nemožno v prerokúvanom prípade uvažovať o porušení základných práv finančného riaditeľstva podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesení z 4. mája 2012, preto ústavný súd nevyhovел sťažnosti finančného riaditeľstva (bod 4 výroku tohto nálezu).

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa – daňového úradu podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), t. j. sú založené na rovnakých právnych východiskách, a preto možno ich rešpektovanie posudzovať spoločne (m. m. IV. ÚS 147/08).

Sťažovateľ argumentoval tým, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ako aj jeho napadnutým uznesením boli porušené jeho základné práva podľa ústavy, právo podľa dohovoru a právo podľa dodatkového protokolu.

K porušeniu označených práv sťažovateľa – daňového úradu malo dôjsť predovšetkým tým, že okresný súd napadnuté uznesenie nedostatočne odôvodnil, nevysporiadal sa s jeho argumentáciou, ktorú predložil okresnému súdu.

Sťažovateľ poukázal na to, že reštrukturalizačný plán bol založený na metóde zmeny pohľadávok spočívajúcej v odpustení príslušenstva a čiastočnom odpustení istiny v rozsahu 98 % v prípade zistenia pohľadávky v konaní o incidenčnej žalobe. Sťažovateľ – daňový úrad namieta, že predmetná zmena pohľadávky je neprípustná, „pretože by tým došlo k zmene samotného rozhodnutia Komisie“. Zmena pohľadávky je v rozpore s požiadavkou „komunitárneho práva na neuplatnenie vnútroštátneho predpisu v prípade, ak by došlo k zabráneniu vymoženiu neoprávnene poskytnutej štátnej pomoci v celej výške“ a tiež v rozpore s požiadavkou „prednosti komunitárneho práva pred vnútroštátnymi právnymi normami“. Podľa sťažovateľa – daňového úradu z napadnutého uznesenia okresného súdu „vysporiadanie sa s uvedenými skutočnosťami nijako nevyplýva“.

V súvislosti s touto argumentáciou sťažovateľ poukázal na judikatúru Súdneho dvora (napr. rozhodnutia vo veci C-119/05 Lucchini Siderurgia a vo veci C-232/05 Komisia proti Francúzsku), z ktorého tiež vyplýva zásada, že „vnútroštátna norma, ktorá neumožňuje účinné a okamžité vymoženie štátnej pomoci sa... neuplatní...“.

Podľa sťažovateľa sa okresný súd „dostatočne nevysporiadal so svojou povinnosťou posúdi súlad reštrukturalizačného plánu so spoločným záujmom veriteľov, ktorý by... mal v sebe zahŕňať aj právo na rovnaké postavenie účastníkov reštrukturalizačného konania vyplývajúce z článku 47 ods. 3 Ústavy SR a zároveň z ustanovenia § 6 ZKR, podľa ktorého zvýhodňovanie niektorých veriteľov je neprípustné a veritelia s rovnakými právami majú pri riešení úpadku dlžníka rovnaké postavenie...“. V súvislosti s touto argumentáciou poukázal sťažovateľ na to, že pohľadávka štátu predstavovala 86,045 % všetkých záväzkov dlžníka, práva prepojených osôb dlžníka – jeho akcionárov predstavovali 13,799 % a ostatné pohľadávky 0,0156 %, pričom „je zrejmé, že reštrukturalizačný plán predstavoval len záujem ani nie 14 % veriteľov – akcionárov príjemcu štátnej pomoci na zachovaní jeho ďalšieho fungovania bez straty majetkových hodnôt práve týchto akcionárov ako osôb majetkovo ako aj personálne prepojených s príjemcom štátnej pomoci... Právny záujem na okamžitom a účinnom uspokojení pohľadávky štátu však vyplýva jednak z práva ES a EÚ, ktorého uplatnenie malo mať pri schvaľovaní reštrukturalizačného plánu prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou a jednak z hrozby sankcie zo strany EÚ... čím dochádza

k vzniku verejného záujmu na uspokojení pohľadávky štátu...“ . Sťažovateľ – daňový úrad poukázal na to, že spoločným záujmom veriteľov je najmä záujem väčšiny všetkých veriteľov, t. j. veriteľov uplatnených pohľadávok, a nie len veriteľov zistených pohľadávok. „Je zrejmé, že v danom prípade došlo v celom procese reštrukturalizácie k zvýhodneniu len určitej skupiny veriteľov – akcionárov príjemcu štátnej pomoci a ich záujem a pohľad na výhodnosť reštrukturalizačného plánu bol jediným kritériom pre rozhodovanie súdu... Nerovnomerné uspokojenie pohľadávok prvej a druhej skupiny zároveň je jasným dôkazom nezohľadnenia tohto princípu súdom. “

V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd poukázal na relevantný priebeh reštrukturalizačného konania, pričom uviedol:

„Dňa 30. 12. 2011 o 10.00 hod. sa v predmetnom reštrukturalizačnom konaní konala schôdza veriteľov dlžníka s nasledujúcim programom: 1. Otvorenie, 2. Zisťovanie stanovísk veriteľov prihlásených pohľadávok, 3. Voľba veriteľského výboru, 4. Záver.

*V súlade s 3. bodom programu tejto schôdze došlo na uvedenej schôdzi veriteľov k zvoleniu päťčlenného veriteľského výboru v zložení: [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].*

Zo zápisnice zo zasadnutia veriteľského výboru tvoriacej súčasť súdneho spisu súd zistil, že veriteľský výbor dňa 29. 03. 2012 schválil predložený záverečný návrh reštrukturalizačného plánu dlžníka.

Dňa 20. 04. 2012 dlžník doručil tunajšiemu súdu zápisnicu zo zasadnutia schvaľovacej schôdze dlžníka konanej dňa 19. 04. 2012 spolu s prílohami a zároveň doručil návrh na potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom. Zo zápisnice zo schvaľovacej schôdze konanej dňa 19. 04. 2012 tvoriacej súčasť súdneho spisu súd zistil, že predseda schôdze [REDAKOVANÉ], reštrukturalizačný správca o 11.00 hod. otvoril schvaľovaciu schôdzu, pričom konštatoval, že zo 6 veriteľov prítomných na schvaľovacej schôdzi veriteľov, sú prítomní 5 veritelia, ktorých pohľadávky sa v reštrukturalizačnom konaní považujú za zistené. Správca ďalej konštatoval, že veriteľ č. 7 Daňový úrad Košice, ktorého pohľadávka bola v celom rozsahu popretá a o ktorej doposiaľ nebolo rozhodnuté a ktorá bola zaradená do skupiny č. 2 pre zabezpečené pohľadávky je prítomný na schvaľovacej

schôdzi veriteľov, avšak nie je oprávnený na schôdzi veriteľov hlasovať. Správca ďalej oboznámil prítomných veriteľov s rozsahom hlasovacích práv na schvaľovacej schôdzi. Do skupiny č. 1 pre zabezpečené pohľadávky zaradil 3 veriteľov, pričom všetci traja sú oprávnení hlasovať o prijatí plánu s celkovým počtom 3 335 639 hlasov. Do skupiny č. 2 pre nezabezpečené pohľadávky sú zaradení 3 veritelia, ktorých pohľadávky boli zaradené aj do skupiny č. 1 pre zabezpečené pohľadávky aj do skupiny č. 2 pre nezabezpečené pohľadávky a zároveň na schvaľovacej schôdzi boli prítomní aj 3 veritelia, ktorých pohľadávky boli zaradené iba do skupiny č. 2 pre nezabezpečené pohľadávky, pričom jeden veriteľ zaradený do skupiny č. 2 pre nezabezpečené pohľadávky nie je oprávnený hlasovať z dôvodu popretia jeho pohľadávky. Veritelia prítomní na schvaľovacej schôdzi veriteľov zaradení do skupiny č. 2. pre nezabezpečené pohľadávky oprávnení hlasovať majú na účely hlasovania celkovo 62 202 hlasov.

Po otvorení rozpravy správca konštatoval, že v zákonnej 7 dňovej lehote pred konaním schvaľovacej schôdze žiaden účastník plánu nepožiadala o korekcie v zmysle ust. § 145 ods. 1 ZKR. Zároveň informoval o skutočnosti, že v pláne bola z podnetu predkladateľa plánu vykonaná jediná oprava, a to oprava zjavnej chyby v písaní.

Po skončení rozpravy správca ako predsedajúci schôdze pred samotným hlasovaním informoval prítomných účastníkov o zákonom spôsobe určenia počtu hlasov jednotlivých veriteľov na účely hlasovania na schvaľovacej schôdzi a o samotnom výkone hlasovacieho práva. Správca poukázal na skutočnosť, že boli vytvorené dve skupiny a to skupina č. 1 do ktorej boli zaradené zabezpečené pohľadávky a skupina č. 2 do ktorej boli zaradené nezabezpečené pohľadávky.

Po prednesení podmienok potrebných pre prijatie plánu správca vyzval prítomných veriteľov zaradených do skupiny č. 1 pre zabezpečené pohľadávky, aby hlasovali. Za prijatie plánu v skupine č. 1 pre zabezpečené pohľadávky hlasovali 3 veritelia z 3 hlasujúcich, čo je 100 % veriteľov a zároveň ich celkový počet hlasov v počte 3 335 639 hlasov predstavuje 100 % hlasov veriteľov hlasujúcich v tejto skupine. Za prijatie plánu v skupine č. 2 pre nezabezpečené pohľadávky hlasovali 5 veritelia z 5 hlasujúcich, čo je 100 % veriteľov a zároveň ich celkový počet hlasov v počte 62 202 hlasov predstavuje 100 % hlasov veriteľov hlasujúcich v tejto skupine.“

Okresný súd uviedol relevantné ustanovenia zákona o reštrukturalizácii (§ 153 ods. 1, § 154 ods. 1, § 146 ods. 3 až 6, § 144 ods. 4) a následne svoje právne závery v prerokúvanej veci formuloval takto:

„Na základe vyššie uvedených skutočností dospel súd k záveru, že nakoľko neboli podstatným spôsobom porušené ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii týkajúce sa náležitostí reštrukturalizačného plánu, postupe pri jeho príprave, hlasovaní o tomto pláne a ani iné ustanovenia týkajúce sa reštrukturalizačného plánu spôsobom, ktorý by mal nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov reštrukturalizačného plánu, nebolo súdom zistené, že by prijatie tohto plánu bolo dosiahnuté podvodným konaním alebo poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu, ani to, že by bol reštrukturalizačný plán v podstatnom rozpore so spoločnými záujmami veriteľov, čo dokumentuje taktiež skutočnosť, že predložený reštrukturalizačný plán bol riadne prijatý schvaľovacou schôdzou konanou dňa 19. 04. 2012, a to vo všetkých skupinách bez potreby nahradiť súhlas niektorej zo skupín súdom, nezostávalo súdu nič iné, ako v lehote 15 dní odo dňa doručenia návrhu na potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom takto predložený plán potvrdiť a zároveň rozhodnúť o skončení reštrukturalizácie dlžníka: [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Potvrdený reštrukturalizačný plán tvorí, v zmysle ust. § 153 ods. 1 ZKR, prílohu tohto rozhodnutia.“

Podľa § 196 zákona o reštrukturalizácii ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddĺžení (ďalej len „konanie podľa tohto zákona“) sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 198 ods. 2 zákona o reštrukturalizácii v písomnom vyhotovení uznesenia vydaného v konaní podľa tohto zákona sa uvedie, ktorý súd uznesenie vydal, označenie navrhovateľa, dlžníka (úpadcu) a správcu, ak je ustanovený, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie,

z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Podľa § 167 ods. 2 OSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Ustanovenie § 157 OSP je potrebné z hľadiska základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“; pozri napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. 1. 1999, bod 26) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť podľa okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd pri rozhodovaní v predmetnej veci nepostupoval v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 157 ods. 2 OSP a relevantnej judikatúry EŠLP (ktorú si vo svojej judikatúre osvojil aj ústavný súd, pozn.), ktorou je pri svojom rozhodovaní tiež nespochybniteľne viazaný. Ústavný súd svoj názor opiera predovšetkým o tieto skutočnosti:

Podľa § 154 ods. 1 písm. d) zákona o reštrukturalizácii súd uznesením zamietne plán, ak plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov.

Podľa reštrukturalizačného plánu dlžníka z 22. marca 2012 veritelia pohľadávok zaradených do skupiny č. 1 sa vzdávajú 5 % zistenej prihlásenej zabezpečenej istiny, predmetné istiny bude dlžník splácať v splátkach, pokiaľ ide o príslušenstvo týchto istín, veritelia odpustia dlžníkovi ich zaplatenie, tieto prihlásené a zistené príslušenstvá budú zaradené do skupiny č. 2 – nezabezpečené pohľadávky (porovnaj bod 11 záväznej časti reštrukturalizačného plánu, s. 53 a 54).

Do skupiny č. 2 boli zaradené pohľadávky nezabezpečených veriteľov, okrem iných aj pohľadávka sťažovateľa. Z istín nezabezpečených pohľadávok zaradených do skupiny č. 2 veritelia tejto skupiny odpustia dlžníkovi 98,0 %. Veritelia tejto skupiny odpustia dlžníkovi všetky príslušenstvá prihlásených istín v celom rozsahu. Splácanie plánom

zmenených pohľadávok v skupine č. 2 sa rozloží na päť rokov podľa špecifikovaného splátkového kalendára (porovnaj bod 11 záväznej časti reštrukturalizačného plánu, s. 58).

Z opisnej časti reštrukturalizačného plánu (s. 6 - 7) vyplýva, že veritelia zaradení do skupiny č. 1 sú akcionármi dlžníka, resp. členmi štatutárneho orgánu – predstavenstva dlžníka.

Prihlásená pohľadávka sťažovateľa predstavovala 86,045 % všetkých prihlásených pohľadávok (opisná časť reštrukturalizačného plánu, s. 19). Táto pohľadávka bola správcom popretá. Jej určenie je predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 31 Cbi 3/2012. Okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 31 Cbi 3/2012-438 z 18. decembra 2014 v znení opravného uznesenia tak, že konanie o určení, že sťažovateľ – daňový úrad je veriteľom pohľadávky proti dlžníkovi v reštrukturalizačnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 26 R 5/2011 uplatnenej prihláškou zo 4. novembra 2011, zastavil. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd v čase rozhodovania ústavného súdu o prijatých sťažnostiach sťažovateľov nerozhodol.

Zo znenia § 154 zákona o reštrukturalizácii vyplýva, že pri rozhodovaní o potvrdení alebo zamietnutí reštrukturalizačného plánu je úlohou súdu hodnotiť, či bol dodržaný zákonný postup pri tvorbe a schvaľovaní reštrukturalizačného plánu (formálne hľadisko). Zákonodarca však vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či porušenie pravidiel tvorby a schvaľovania reštrukturalizačného plánu malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu, či sa neposkytujú osobitné výhody niektorému účastníkovi plánu alebo či plán nie je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Na základe uvedeného možno teda konštatovať, že zákonodarca vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či reštrukturalizačný plán predstavuje také riešenie úpadku dlžníka alebo jeho hrozby, ktoré je primerané, spravodlivé, férové, adekvátne a pod. (materiálne hľadisko).

Tak pre konkurz ako aj pre reštrukturalizáciu sú vlastné určité pravidlá, ktoré sú pre ich začatie, priebeh a výsledok určujúce a nezastupiteľné a ktorými je povinný riadiť

sa príslušný konkurzný či reštrukturalizačný súd, správca a veriteľský výbor (v širšom zmysle aj všetci účastníci konania). Tieto pravidlá vymedzuje pod názvom „Základné zásady“ aj prvá časť zákona o reštrukturalizácii.

Ústavný súd už uviedol (I. ÚS 200/2011), že v reštrukturalizačnom konaní, ktoré je zložito štruktúrovaným právnym procesom, je príslušný všeobecný súd zaťažený povinnosťou zisťovať a odhaliť to, čo sa skrýva pod obsahom pojmu spoločný záujem veriteľov. Spoločný záujem veriteľov pri kolektívnom (spravidla postupnom, resp. neúplnom) uspokojení veriteľov v reštrukturalizácii *prima facie* nekorešponduje s individuálnymi záujmami jednotlivých veriteľov. Maximalizácia uspokojenia pohľadávok všetkých veriteľov pri spravodlivom usporiadaní vzťahov všetkých veriteľov s dlžníkom je determinantom určujúcim spoločný záujem veriteľov (porovnaj I. ÚS 200/2011).

Relevantným zmyslom a účelom reštrukturalizácie je zabránenie individuálnemu uplatňovaniu či výkonu práv jednotlivých veriteľov v prospech ich kolektívneho uspokojenia (m. m. I. ÚS 200/2011).

Reštrukturalizačný súd je povinný postupovať tak, aby sa dosiahla pre veriteľov čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok (§ 5 zákona o reštrukturalizácii).

V súvislosti s hľadaním zmyslu a účelu pojmu „spoločný záujem veriteľov“ ústavný súd považuje za vhodné poukázať na zákonnú úpravu v Českej republike. Ekvivalentným právnym predpisom k zákonu o reštrukturalizácii je v Českej republike zákon č. 182/2006 Sb. o úpadku a spôsoboch jeho riešenia (insolvenčný zákon), ktorý obsahuje zákonnú definíciu pojmu „spoločný záujem veriteľov“.

Podľa § 2 písm. j) insolvenčného zákona pre účely tohto zákona sa rozumie spoločným záujmom veriteľov záujem nadradený ich jednotlivým záujmom, ak je jeho cieľom, aby zvolený postup riešenia úpadku bol pre nich spravodlivý a výnosnejší ako ostatné spôsoby riešenia úpadku; tým nie je dotknuté zákonom zaručené osobitné postavenie niektorých veriteľov.

Predmetná zákonná definícia v insolvenčnom zákone obdobne ako príslušné ustanovenia zákona o reštrukturalizácii a tiež závery judikatúry ústavného súdu vyjadrujú základné východiská pri vymedzení spoločného záujmu veriteľov, ktorými sú princíp spravodlivosti pri usporiadaní vzťahov veriteľov, princíp maximalizácie uspokojenia pohľadávok veriteľov a špecifické postavenie veriteľov zabezpečených pohľadávok.

V uvedených súvislostiach sú tiež relevantné závery ústavného súdu, ktorý už vo svojej rozhodovacej činnosti zvýraznil požiadavku na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (napr. III. ÚS 72/2010), ako aj povinnosť súdu zohľadniť nespravodlivé dôsledky svojho rozhodnutia na účastníkov konania (napr. I. ÚS 26/2010).

V prerokúvanom prípade z reštrukturalizačného plánu vyplýva, že veritelia dlžníka boli zaradení do dvoch skupín. V skupine č. 1 boli veritelia – akcionári dlžníka a zároveň členovia predstavenstva dlžníka, ktorí boli veriteľmi zabezpečených a zistených pohľadávok. Reštrukturalizačný plán im zabezpečoval uspokojenie istiny v splátkach v rozsahu 95 % a vzdanie sa príslušenstva, resp. jeho preradenie do skupiny č. 2. V skupine č. 2 boli veritelia nezabezpečených, zistených, prípadne popretých pohľadávok, ktorým reštrukturalizačný plán zabezpečoval uspokojenie istiny v splátkach v rozsahu 2 % a vzdanie sa príslušenstva.

Uvedené okolnosti sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o adekvátnosti, primeranosti, spravodlivosti takéhoto usporiadania prihlásených pohľadávok veriteľov dlžníka. Okresný súd v napadnutom uznesení zo 4. mája 2012 uviedol len priebeh spracovania a schvaľovania reštrukturalizačného plánu, z čoho je zrejmé, že formálne hľadisko tvorby a schvaľovania plánu považoval za dodržané. Následne len paušálne konštatoval, že nezistil dôvody na zamietnutie reštrukturalizačného plánu v zmysle § 154 zákona o reštrukturalizácii. V odôvodnení napadnutého uznesenia sa špecificky nevysporiadal so skutočnosťou, či uvedeným usporiadaním vzťahov dlžníka v reštrukturalizačnom pláne nedošlo k poskytnutiu osobitných výhod niektorému z účastníkov plánu, prípadne či plán nie je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Vzhľadom na skutkové okolnosti

prerokúvanej veci však bolo potrebné, aby sa okresný súd špecificky vysporiadal s uvedenými hľadiskami. Zohľadniť a vyhodnotiť uvedené hľadiská zaväzuje okresný súd priamo zákon, preto je v zásade irelevantné, či sťažovateľ uvedené námietky uplatnil v reštrukturalizačnom konaní.

Podľa názoru ústavného súdu len tá skutočnosť, že pohľadávka sťažovateľa bola popretá, neodôvodňuje dostatočne takéto usporiadanie vzťahov dlžníka. Sťažovateľ inicioval incidenčné konanie, ktorého predmetom je rozhodovanie o spornej pohľadávke, pričom toto konanie nie je právoplatne skončené. Ústavný súd neprihliadol na rozhodnutie Komisie zo 16. októbra 2013, ktorým bolo zrušené rozhodnutie Komisie zo 7. júna 2006 vo veci C 25/2005 (ex NN 21/2005), pretože vyhodnotenie vplyvu tohto rozhodnutia na pohľadávky sťažovateľa – daňového úradu bude úlohou okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cbi 3/2012.

Ústavný súd považoval tiež za relevantný tvrdený právny základ pohľadávky sťažovateľa – rozhodnutie Komisie.

Podľa čl. 249 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva rozhodnutie je vo svojej celistvosti záväzné pre toho, komu je určené.

Ekvivalentnú formuláciu obsahuje čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, podľa ktorého rozhodnutie je záväzné v celom rozsahu. Rozhodnutie, ktoré označuje tých, ktorým je určené, je záväzné len pre nich.

Súdny dvor v tejto súvislosti uviedol: „Je potrebné pripomenúť, že vnútroštátnym súdom náleží vykladať ustanovenia vnútroštátneho práva v čo najväčšom možnom rozsahu tak, aby mohli byť použité spôsobom prispievajúcim k vykonaniu práva Spoločenstva. Z ustálenej judikatúry okrem toho vyplýva, že vnútroštátny súd, poverený v rámci svojej právomoci použitím ustanovení práva Spoločenstva, má povinnosť zaistiť plný účinok týchto noriem podľa potreby aj tak, že z vlastnej právomoci ponechá nepoužité akékoľvek ustanovenia vnútroštátnych právnych predpisov...“ (rozsudok Súdneho

dvora vo veci C-119/05 z 18. 7. 2007 Lucchini SpA, predtým Lucchini Siderurgica SpA, body 60 a 61).

Obdobne sa Súdny dvor odvoláva na čl. 249 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva vo veci C-232/05 Komisie proti Francúzskej republike, ktoré sa týkalo vykonania rozhodnutia Komisie, ktoré obsahuje záväzok vymáhať protiprávnu pomoc.

V odbornej literatúre bol vyslovený právny názor, podľa ktorého „Vychádzajúc z doterajšej judikatúry, princíp prednosti vytvorený (a dotváraný) Súdny dvorom možno v súčasnosti charakterizovať nasledovne: v prípade rozporu medzi vnútroštátnym prameňom a komunitárnym prameňom práva má platná, záväzná a priamo účinná norma práva Európskych spoločenstiev absolútnu prednosť pred vnútroštátnou normou, a to bez ohľadu na právnu silu konfliktnej normy obsiahnutej vo vnútroštátnom práve členského štátu... Prednosť má tak primárne, ako aj sekundárne priamo účinné komunitárne právo.“ (Klučka, J. – Mazák, J. a kol. Základy Európskeho práva. Bratislava: IURA EDITION, 2004, s. 120 ~ 121).

V prerokúvanom prípade reštrukturalizačný plán predpokladá zmenu pohľadávky sťažovateľa – daňového úradu a zabezpečuje mu uspokojenie pohľadávky v rozsahu 2 % v splátkach a odpustenie pohľadávky v rozsahu 98 % istiny a príslušenstva pohľadávky. Možno dospieť k záveru, že takto formulovaný reštrukturalizačný plán svojimi účinkami mení rozhodnutie Komisie, ktoré je právnym základom pohľadávky sťažovateľa – daňového úradu. Rovnako tak potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom vyvoláva právne účinky, ktoré môžu mať vplyv na obsah rozhodnutia Komisie [napr. zánik práva veriteľov, ktorí riadne a včas podľa tohto zákona neprihlásili svoje pohľadávky, vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkovi (§ 155 ods. 2 zákona o reštrukturalizácii)]. Doktrína priameho účinku a prednosti noriem komunitárneho práva – vrátane rozhodnutí Komisie ako noriem sekundárneho práva vyvoláva otázky týkajúce sa obsahu reštrukturalizačného plánu a možnosti súdu potvrdiť reštrukturalizačný plán, ktorý svojimi účinkami priamo mení obsah rozhodnutia Komisie, a to aj vo vzťahu k možnosti vykonať rozhodnutie Komisie v exekučnom konaní na základe zákona o štátnej pomoci.

Ako vyplýva z ustálenej judikatúry Súdneho dvora, účelom povinnosti vymáhať pomoc, ktorú Komisia považuje za nezlučiteľnú so spoločným trhom, je odstránenie nenáležitej konkurenčnej výhody a nastolenie pôvodného stavu na trhu Únie (napríklad rozsudok vo veci C-350/93, Komisia/Taliansko zo 4. 4. 1995, Zb. s. I-699, bod 21, rozsudok vo veci C-75/97, Belgicko/Komisia zo 17. 6. 1999, Zb. s. I-3671, bod 64).

Ak by sa nezlučiteľná pomoc nevrátila v plnej výške, jej príjemca by si mohol naďalej zachovať nenáležitú konkurenčnú výhodu (rozsudok vo veci C-214/07, Komisia/Francúzsko z 13. 11. 2008, Zb. s. I-8357, bod 47). Preto musí byť protiprávne poskytnuté zvýhodnenie v plnej výške odstránené, a ak majetok povinnej osoby nepostačuje na vrátenie pomoci v plnej výške, má sa predmetná konkurenčná výhoda odstrániť konkurzom na jeho majetok (rozsudok vo veci 52/84, Komisia proti Belgicku z 15. 1. 1986, Zb. s. 89, bod 16).

Rozsah protiprávne poskytnutej pomoci, a tým aj rozsah povinnosti vymáhať túto pomoc späť, vymedzila svojím rozhodnutím Komisia a ani vnútroštátny orgán verejnej moci, ani dohoda súkromných subjektov nemôže fakticky zmeniť rozsah tejto povinnosti, napríklad schválením plánu, ktorý by obmedzil rozsah povinnosti vrátiť nenáležitú pomoc. Inak by sa účel pravidiel upravujúcich vymáhanie protiprávnej pomoci nemohol naplniť. Z týchto dôvodov je na reštrukturalizáciu, ktorej účinky sa dotýkajú povinnosti dlžníka vrátiť nezlučiteľnú štátnu pomoc, potrebné nazerať nielen optikou zúčastnených subjektov veriteľov a ich spoločných záujmov, ale aj z perspektívy konkurentov dlžníka, ktorí sú konfrontovaní jeho nenáležitým konkurenčným zvýhodnením, ktoré má byť v zmysle pravidiel práva EÚ v plnom rozsahu odňaté.

S uvedenými právnymi okolnosťami sa okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia nijako nevysporiadal, hoci sa javí, že stanovisko okresného súdu v tomto smere by prispelo k zrozumiteľnosti a presvedčivosti napadnutého uznesenia. Uvedené skutočnosti vyplývajú zo vzájomnej interakcie vnútroštátneho právneho poriadku a práva EÚ, predstavujú vyjadrenie zásady *iura novit curia* (súd pozná právo), preto je tiež irelevantné, že tieto skutočnosti sťažovateľ nenamietal v reštrukturalizačnom konaní.

Vychádzajúc zo svojich zistení, ústavný súd zastáva názor, že v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci je napadnuté uznesenie okresného súdu sp. zn. 26 R 5/2011 zo 4. mája 2012 nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keďže jeho odôvodnenie nedáva v zásade žiadne odpovede na podstatné okolnosti prerokúvanej veci, preto je z ústavného hľadiska neudržateľné a neakceptovateľné.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali, že sťažovateľovi nebola poskytnutá primeraná príležitosť na uplatnenie jeho procesných práv a povinností, preto rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením zo 4. mája 2012 nebolo porušené základné právo sťažovateľa na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy (bod 3 výroku tohto nálezu).

V súlade s reštriktívnym vymedzením štátu ako sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom nemožno v prerokúvanej veci uvažovať o sťažovateľovi ako nositeľovi vlastníckeho práva v zmysle čl. 20 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu. Sťažovateľ v prerokúvanej veci vystupuje ako veriteľ pohľadávky, t. j. ako „vlastník“ pohľadávky, avšak uvedená pohľadávka predstavuje príjem do štátneho rozpočtu, a nie napr. existujúci majetok štátu (napr. motorové vozidlá, budovy a pod.). Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením zo 4. mája 2012 nebolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ústavy ani právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu (bod 3 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší...

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 R 5/2011 a jeho uznesením zo 4. mája 2012 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo potrebné zároveň v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodnúť o jeho zrušení a v záujme efektívnej ochrany práv sťažovateľa aj vrátiť vec v zmysle § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku tohto nálezu).

Po zrušení napadnutého uznesenia okresného súdu a vrátení veci na ďalšie konanie bude okresný súd povinný vo veci opätovne rozhodnúť, pričom bude viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v časti II tohto nálezu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd nerozhodoval o práve sťažovateľa na úhradu trov konania, keďže si toto právo neuplatnil.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

K rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudca Ladislav Orosz.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2015